

Nagy Lea

Hegycsúcs

A nap fehér fényleplet borít rám.

Pulzáló tengervíz szállítja a feledés sós-hideg illatát.
A sirályok lányhangon felkacagnak.

Minden lovag nyugodtan alszik az úrhölgy vulvája szélén.
Minden varázsló a sziklák tetején gyűlik össze,

és álmokat gőzölnek a továbblépéshez. Veszélyes álmokat, és a gonoszakat is.
Mindenki vonul, mindenki koldul. Apró léptek zaja a ravatalozónál.

A bábmadár a hegycsúcs tetején ráeszmél a vízimadárlet ellentmondásaira.
A tenger lüktet. Lüktetek én is.

A nap fehér fényleplet borít rám.

Vonulás

*Zöld takaró, ahogy végig
vonulunk a síneken.*

Most a világ összes
újszülött báránya egy pontban.

Mind ugyanolyan, mégis.
Mindegyik mástól fél.

Fodros irhájukon végig
vonul a múlás szele.

Utoljára felsírnak a
kasmírkék hullámokon.

Temető

Fekete-kék színek az ajtó túlsó oldalán.
Üres konténeren hatalmasat ütnek a cseppek.

A hársfaágak ma sem ragadtak össze.
Sátorrá lettek a csiszolt kövek felett.

Egy madár nedves páfrányból épít fészket.
A gyökerek bódultan nyögnek, amikor jön, és leszakítja őket.

A temetőtől nem messze áll a torony.
Délben és este is megszólal. Szép, de nem nagyon.

A vékony kötélén öreg költő billen.
Felsőhajt az Isten. Valahol valami újrendeződik.